

„Artikel 22.

1. Ved personbefordring er beforderens ansvar for hver passager begrænset til et beløb af to hundrede og femti tusinde francs. Kan erstatning ifølge gældende lov i det land, hvor retssag anlægges, tilkendes i form af periodiske ydelser, må den kapitaliserede værdi af disse ikke overstige to hundrede og femti tusinde francs. Ved særskilt aftale mellem beforderen og passageren kan dog en højere ansvarsgrænse fastsættes.

2. a. Ved befordring af indskrevet rejsegods og af luftfragtgods er beforderens ansvar begrænset til et beløb af to hundrede og femti francs pr. kg, medmindre afsenderen ved den pågældende kollos overgivelse til beforderen særskilt har angivet sin interesse i godsets ankomst til bestemmelsesstedet og erlagt et eventuelt tillægsgebyr. Det angivne beløb gælder som grænse for beforderens ansvar, medmindre han beviser, at dette overstiger passagerens eller afsenderens virkelige interesse.

b) Ved tab, beskadigelse eller forsinkelse af indskrevet rejsegods eller luftfragtgods eller af en del af dette eller af dets indhold skal den vægt, hvorefter grænsen for beforderens ansvar bestemmes, kun omfatte den samlede vægt af den eller de pågældende kolli. Såfremt tabet, beskadigelsen eller forsinkelsen af en del af det indskrevne rejsegods eller fragtgods eller af dets indhold påvirker værdien af andre kolli, der omfattes af det samme rejsegodsbevis eller luftfragtbrev, skal den samlede vægt af den eller de pågældende kolli også medtages ved bestemmelsen af ansvarsgrænsen.

3. For genstande, som passageren beholder i sin varetægt, er beforderens ansvar begrænset til fem tusinde francs for hver passager.

4. De i denne artikel foreskrevne grænser skal ikke være til hinder for, at retten i overensstemmelse med sit eget lands love yderligere tilkender sagsøgeren samtlige eller en del af sagsomkostningerne. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, såfremt den tilkendte erstatning med fradrag af sagsomkostninger ikke overstiger det beløb, som beforderen skriftligt måtte have tilbudt sagsøgeren inden for et tidsrum af seks måneder fra datoen for den hændelse, hvorfra skaden hidrører, eller fra retssagen blev anlagt, såfremt dette skete senere.

5. Ved betegnelsen francs i forbindelse med de i denne artikel angivne beløb forstås en møntenhed svarende til sekstifem og et halvt milligram guld af en finhed på ni hundrede promille. Disse beløb vil kunne omregnes til andre landes valutaer i runde tal. Omregning af beløbene til anden national valuta end guld skal i tilfælde af retstvist ske efter den pågældende valutas guld-værdi den dag, da dommen afsiges.

Artikel XII.

I konventionens artikel 23 skal den nuværende bestemmelse optages som stk. 1 og følgende indsættes som nyt stykke:

„2. Denne artikels stk. 1 skal ikke finde anvendelse på bestemmelser vedrørende tab eller skade, der hidrører fra indre mangler ved det befordrede gods, beskaffenheden af samme eller fordærv heri.“

Artikel XIII.

I konventionens artikel 25 udgår stk. 1 og 2 og erstattes af følgende:

„De i artikel 22 fastsatte ansvarsgrænser finder ikke anvendelse, såfremt det bevises, at skaden er forårsaget af en handling eller undladelse, som beforderen eller hans folk eller agenter har begået med forsæt eller groft hensynsløst og vidende om, at en skade sandsynligvis ville opstå som følge heraf; dog skal det ved sådanne handlinger eller undladelser, begået af beforderens folk eller agenter, tillige bevises, at disse handlinger under udførelse af deres tjeneste.“

Artikel XIV.

Efter konventionens artikel 25 indsættes følgende artikel:

„Artikel 25 A.

1. Såfremt der i anledning af en skade, som omfattes af denne konvention, anlægges sag mod en person eller agent i beforderens tjeneste, skal den pågældende, såfremt han beviser, at han handlede under udførelse af sin tjeneste, være berettiget til at benytte sig af de ansvarsgrænser, som beforderen selv er berettiget til at påberåbe sig i medfør af artikel 22.

2. Den samlede sum, der i så fald vil kunne erholdes fra beforderen eller hans